

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 5

Rujan - Listopad 2019

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P., 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,

P.O. Box 402, Rosanna,

Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal

50088, Rio de Janeiro, RJ

CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated

Bible Students, 102 Broad Street,

Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,

British Columbia, V1T 8C2 Canada

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de

Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch

Bibelstudien- Vereinigung, Postfach

11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),

199 Railroad Avenue, East Rutherford,

NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,

#34, Serpentine Street, Richmond

Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,

Associazione Studenti Biblici, Via

Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Viđenje istine neće zakasniti 2

Međunarodne Biblijske Studije

Bog spašava Lota 10

Anina molba 13

Bog daje manu 16

Pobuna Izraelaca 19

Mojsije posreduje za narod 22

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition

SEPT / OCT 2019

First issue published December 2013

Printed in USA

Viđenje istine neće zakasniti

„Jer ovo je viđenje samo za svoje vrijeme: ispunjenju teži, ne vara; ako stiže polako, čekaj, jer odista će doći i neće zakasniti!“ — Habakuk 2: 3

HABAKUK je služio izraelsko kraljevstvo Juda iz dva plemena kao prorok, malo prije nego što je odvedeno u zarobljeništvo u Babilon. Nacija je u to vrijeme bila u kaosu, a knjiga koja nosi Habakukovo ime u znatnoj je mjeri njegova poruka u obliku dijaloga u kojem nalazimo proroka kako postavlja pitanja i prima Gospodinove odgovore.

Habakukovo prvo pitanje Gospodinu odnosi se na situaciju u Judi u kojoj je bio okružen. Citiramo: „Dokle ću, JAHVE, zapomagati, a da ti ne čuješ? Vikati k tebi »Nasilje!« a da ti ne spasiš? Zašto mi nepravdu iznosiš pred oči, zašto gledaš ugnjetavanje? Pljačka je i nasilje preda mnoštvu. Raspra je, razmirica bjesni! Zakon je izgubio snagu, a pravda se ni načas ne pomalja. Da, zlikovac progoni pravednika, pravo je stoga izopačeno.“—Habakuk 1: 2-4

Ovdje osjećamo gorku Habakukovu tjeskobu, uzrokovanu u velikoj mjeri osjećajem da se činilo kao da Gospodin ne radi ništa o zlu koje se tako raširilo u narodu. Razmišljajući o ovome, možemo u Habakuku

osjetiti osjećaj pravednih Božjih ljudi kroz sve vjekove, pa čak i do današnjeg trenutka, jer svi su ti ljudi pokušali shvatiti zašto je Bog dopustio da toliko zla i nepravde traje na zemlji. Tema zašto Bog dopušta zlo imala je istaknuto mjesto u glavama i srcima svih koji su priželjkivali da su uvjeti na zemlji bolji nego što su bili.

Bog je na to pitanje odgovorio Habakuku. "Obazrite se na narode, pogledajte, čudite se, zapanjite! Jer u vaše dane činim djelo u koje ne biste vjerovali da vam ga tko ispriča. Da! Evo dižem Kaldejce, narod divlji i naprasit što nadire širom zemlje da obitavališta otme tuđa. On je strašan i jezovit, od njega samog izlazi njegovo pravo i njegov ponos. Konji su mu brži od leoparda, hitriji od vukova uvečer; jahači mu poskakuju, stižu izdaleka, ustremljeni k'o orlovi da plijen proždru. Svi će doći rad' grabeža, lica im žegu k'o istočni vjetar, grabe roblje kao pijesak! Taj se narod kraljevima ruga, podsmjehuje knezovima, poigrava se svim utvrdama, nasipa zemlju i zauzima ih."—vss. 5-10; Izaija 13: 19; 47: 1

Ovdje Gospodin objašnjava Habakuku da on ne zanemaruje nepodnošljivu situaciju u Judi, te da nešto namjerava učiniti u vezi s tim. Objašnjava da će nešto poduzeti protiv ove nepravde još za Habakukova života. Ovo je samo po sebi moglo pružiti određenu mjeru utjehe proroku, jer je pitao Gospodina: "Dokle ću zapomagati, a da ti ne čuješ?!" Iako je Habakkuk sada postao siguran da će se poduzeti mjere protiv zla u Judi, još uvijek nije shvaćao što je točno Gospodin činio, ni zašto.

HABAKUKOVO PITANJE

Ne shvaćajući puni značaj onoga što je Gospodin rekao o Kaldejcima, "divljem i naprasitom narodu", pristigloj nevolji u Judi, Habakuk je upitao: "Nisi li od davnih vremena, JAHVE, Bože moj, Sveče moj? Ti koji ne umireš! Ti si, JAHVE podigao ovaj narod radi pravde, postavio ga, Stijeno, da kažnjava. Prečiste su tvoje oči da bi zloću gledale. Ti ne možeš motriti tlačenja. Zašto gledaš vjerolomce, šutiš kad zlikovac ništi pravednijeg od sebe? Postupaš s ljudima k'o s morskim ribama, k'o s gmazovima što nemaju gospodara!?"—Habakuk 1: 12-14

Sada je Habakukov problem bio razumjeti zašto bi Bog trebao upotrijebiti ljude koji su opakiji čak i od stanovnika Jude da ih kazni. U svojoj analizi on naglašava Gospodinovu svetost. Bog je, rekao je, bio njegov "Svetac." Ipak, prorok se pitao na koji će način Gospodin umiriti zlo prisutno u Judi. Nakon šireg ogleda kroz ostatak poglavlja, Habakuk nastavlja: "Stat ću na stražu svoju, postaviti se na bedem, paziti što će mi reći, kako odgovoriti na moje tužbe."—Habakuk 2: 1

Nakon što je Habakuk ispravno zaključio da bi trebao "paziti" na Božije usmjeravanje tih pitanja, a ne na ispitivanje i prigovarivanje zbog njih, odgovor proroku dan je odmah. Rekao je: "Tada Jahve odgovori i reče: Zapiši viđenje, ureži ga na pločice, da ga čitač lako čita. Jer ovo je viđenje samo za svoje vrijeme: ispunjenju teži, ne vara; ako stiže polako, čekaj, jer odista će doći i neće zakasniti! Gle: propada onaj čija duša nije pravedna, a pravednik živi od svoje vjere."—vss. 2-4

Ovo je bio Božji odgovor Habakuku na pitanje zašto će upotrijebiti zle Babilonce kako bi kaznio Judu. Zapravo se taj odgovor nije mogao primijeniti na

ondašnji trenutak ili na točno određenu pojedinost. Ono što Gospodin doista čini jest da uklanja prividno nesuglasje iz tadašnjih okolnosti i čini svoj odgovor primjenjivim širom svijeta. U odgovoru naznačuje da će samo pravedni, na temelju svoje vjere, moći razumjeti, cijeniti i živjeti prema rečenomu.

"Vizija" koja se spominje u odgovoru jest ona sjajna vizija istine koja se počela razvijati kada je Bog rekao da će ženski rod satrati zmijinu glavu, a pojačana je njegovim obećanjem Abrahamu: "Tobom će se i tvojim potomstvom blagoslivljati svi narodi zemlje." (1.Mojsijeva 3: 15; 22: 18; 28: 14) To je bila velika vizija istine koja je prožimala proročanstva Staroga zavjeta. Sve su individualne i kolektivne institucije uključene u taj veliki plan uništenja svakog zla — uključujući i samog Sotonu—a kroz koje čovječanstvo pati zbog grijeha. Tek kada se shvati ta vizija, jasno se vidi odgovor zašto je Bog dopustio zlo.

Gospodin je objasnio Habakuku da se ta vizija odnosila na određeno vrijeme. Prorok tada nije mogao očekivati da će ga razumjeti, "ovo je viđenje samo za svoje vrijeme: ispunjenju teži, ne vara." Iako se čini da će zakasniti, Bog objašnjava, „čekaj“—vizija će sigurno doći na vrijeme, i neće zakasnititi. Ako je Habakukova vjera bila u stanju prigrliti ovo obećanje, koje je nesumnjivo to i bilo, on je time primio veliku utjehu jer, iako nije mogao shvatiti značenje svega što je Bog tada radio, postojalo je objašnjenje koje bi nastupilo kad bi "na kraju" vizija progovorila.

Glede ove vizije, prijevod Kralja Jamesa glasi: "Sigurno će doći, neće zakasniti." Grčka verzija Septuaginta prevodi: "Iako će možda zakasniti, pričekajte ga; jer će on sigurno doći i neće iznevjeriti."

Upotreba zamjenice "on" u grčkoj Septuaginti naglašava da je temeljna za ovu veliku viziju istine činjenica da je s njom povezana ličnost—veliki Krist, Mesija obećanja.

POTVRDA NOVOG ZAVJETA

Apostol Pavao, koji je tako vjerno propovijedao Kristovo evanđelje, razumio je značaj vizije koja je obećana Habakuku s tog stanovišta. Pisao je hebrejskim kršćanima, "Postojanosti vam uistinu treba da biste vršeći volju Božju zadobili obećano. Jer još malo, sasvim malo, i Onaj koji dolazi doći će i neće zakasniti. A pravednik će moj od vjere živjeti." (Hebrejima 10: 36-38) Jedino je ova vizija istine bila u srži Pavlove misije kao Kristova poslanika.

Kako li nam je danas utješno kada shvaćamo - putem ispunjenja mnogih biblijskih proročanstava - da živimo u vremenu u kojem Božja velika vizija istine govori još jasnije negoli u Pavlovo doba. Zbog toga oni koji vjerno gledaju sada razumiju zašto Bog dopušta zlo. Oni također znaju da se kraj vladavine grijeha i smrti približava, i zbog toga se raduju. Svršetkom kraljevine grijeha i smrti doći će vrijeme radosti i sreće, kada više neće biti smrti, tuge, plača, pa čak ni boli. (Otkrivenje 21: 1-4) Kako li je slavno živjeti u vremenu u kojem vizija progovara! Dok još nije došlo to vrijeme, znamo da se bliži trenutak, kao što je i prorok Habakuk zapisao, kada "će se zemlja napuniti znanja o slavi JAHVINOJ kao što vode prekrivaju more."—Habakuk 2:14

HABAKUKOVA MOLITVA

Mnogo je u drugom i trećem poglavlju Habakuka osude zloće i zlih ljudi. U 20. stihu 2. poglavlja, Bog nam daje uvjerenje da nije izgubio

kontrolu nad zlom. Čitamo: "Ali je JAHVE u svojem svetom hramu: nek' zemlja sva zašuti pred njime!" Kako li je umirujuće shvatiti da bez obzira na to koliko je zla razasuto po cijeloj zemlji, Bog nije izgubio kontrolu nad situacijom!

Habakuk je osjetio da će, usprkos svemu čime je Gospod prijetio i preispitivanju zloće koje je pokazao, s vremenom Božja vizija progovoriti. Tada bi veliki Mesija obećanja, zajedno sa svojim pomoćnicima, uspostavio mir i pravednost na cijeloj zemlji, koja bi zatim bila ispunjena ispravnim znanjem i razumijevanjem Gospodina i njegova plana.

Međutim, Habakuk je, kao i mnogi Božji pravednici kroz vjekove, bio nestrpljiv. Znao je da je Gospodin sposoban preuzeti potpunu kontrolu nad situacijom kada god poželi, i nije mogao uočiti potrebu da čeka neki budući dan da se to doista i dogodi. Tako čujemo njegovu molitvu: "JAHVE, čuo sam za slavu tvoju, JAHVE, tvoje mi djelo ulijeva jezu! Ponovi ga u naše vrijeme! Otkrij ga u naše vrijeme! U gnjevu se svojem smilovanja sjeti!"—Habakuk 3: 2

Prvo što se nazire u Habakukovoj molitvi bila je potvrda njegova straha kada mu je Bog otkrio nesreće koje će se uskoro spustiti na narod. Moguće je kako je osjećao da ne može izdržati niti prikaz onoga što će se dogoditi, pa je molio Gospodina: „Tvoje mi djelo ulijeva jezu! Ponovi ga u naše vrijeme! Otkrij ga u naše vrijeme! U gnjevu se svojem smilovanja sjeti!" Drugim riječima, činilo se da moli Boga da ne čeka neko daleko buduće vrijeme u kojem će se pokazati kroz viziju koja će tada govoriti. Prorokov izričaj možda je bio zahtjev Gospodinu da upravo tada zaustavi zlo u svijetu, da ga

privede kraju i uspostavi pravednost. Zašto odgoditi takav sjajan ishod? Možda je tako mislio Habakuk.

To, međutim, nije bila Gospodinova volja. Znao je da na svijet treba donijeti još milijune ljudi koji će se morati susresti sa zlom. Znao je da ima sposobnost, kada dođe vrijeme, kroz Mesijino kraljevstvo, povratiti one koji su u međuvremenu trpjeli i umrli, te da će svi zajedno primiti njegov blagoslov kada njegova slava ispuni zemlju.

HABAKUK PONOVRNO GOVORI

Nakon što je saznao za sve nesreće kojima bi Gospodin pohodio zle, Habakkuk je rekao: "Čuo sam! Sva se moja utroba trese, podrhtavaju mi usne na taj zvuk, trulež prodire u kosti moje, noge klecaju podamnom. Počinut ću kada dan tjeskobni svane narodu što nas sad napada."—Habakuk 3: 16

Unatoč Habakukovoj nevolji i slutnji, on je zadržao povjerenje u Boga i izrazio uvjerenje da će se, bez obzira što se dogodilo, radovati Gospodinu. "Jer smokvino drvo neće više cvasti niti će na lozi biti ploda, maslina će uskratiti rod, polja neće donijeti hrane, ovaca će nestati iz tora, u oborima neće biti ni gòveda. Ali ja ću se radovati u JAHVI i kliktat ću u Bogu, svojem Spasitelju."—vss. 17, 18

Koliko je uzvišen ovaj izraz povjerenja u Gospodina! Još je uzvišenije i ljepše kada znamo kako je prije ovoga Habakuk tvrdio da se boji radi Gospodinovih riječi. "Utroba mu se tresla", "usne su mu podrhtavale" na glas Gospodinov. "Trulež" mu je ušla u kosti i on je "drhtaó". Izrazio je želju da "počine kada dan tjeskobni svane", očigledno misleći na odmor u smrtnom snu.

Iako se o osobnom životu Habakuka ne zna mnogo, smatra se da je bio poljodjelac. U svom iskazu povjerenja u Gospodina on se u suštini osvrće na sve stvari oko kojih bi poljodjelac bio zabrinut. Njegove smokve bi mogle propasti; na vinovoj lozi možda neće biti ploda; masline bi mogle uskratiti rod i polja možda neće dati hrane; ovce bi mogle nestati iz tora; u oborima možda ne neće biti goveda. Uza sve te možebitne nedaće koje sačinjavaju život seljaka, može se činiti kako nije ostalo mnogo radi čega bi se živjelo, ali uprkos tome Habakuk govori: "Ali ja ću se radovati u JAHVI i kliktat ću u Bogu, svojem Spasitelju."

Radost je i ugoda obožavati i služiti Boga pri povoljnim uvjetima, ali pravi je test naše vjere u njega i predanosti njemu upravo u nevoljama. U Habakuku imamo divan primjer onoga kakav bi trebao biti naš stav kada Gospodin dozvoli da nas obuzmu iskušenja. Ako se radujemo obilju dobrih stvari koje nam pruža danas, hoćemo li se i sutra radovati Bogu našega spasenja, kada će neke od tih dobrih stvari možda nestati? Morali bismo biti sposobni, zadržati radost pogotovo jer živimo u vremenu kada vizija istine govori, a prisutnost Sina Čovječjega omogućuje nam da vidimo slavu Božjeg slavnog plana—"mudrost Božju zasnovanu—po naumu o vjekovima—u Kristu Isusu Gospodinu našem."—Efežanima 3: 11

Bog spašava Lota

***Ključni redak: „Tako se
Bog, dok je zatirao
gradove u ravnici u
kojima je Lot boravio,
sjetio Abrahama i uklonio
Lota ispred propasti.“
1.Mojsijeva 19: 29
New International Version***

***Izabrani tekst:
1.Mojsijeva 19: 15-29***

KADA JE ABRAM slijedio Božje upute da napusti Haran i putuje u zemlju Kanaansku, s njim je otišao i njegov nećak Lot. Svatko je imao svoja krda i stada, međutim, u Kanaanu „ih kraj ne bi izdržavao kad bi zajedno ostali“ i „svađa je nastajala između pastira stoke Abramove i pastira stoke Lotove.“ Kako bi izbjegao poteškoće, Abram je odlučio da se trebaju razdvojiti te iako je stariji član obitelji, dopustio je Lotu da prvi odabere u koju će se zemlju naseliti. Lot je odabrao "svu Jordansku dolinu" koja je bila "dobro natapana", iako je to značilo živjeti u blizini grada Sodome, gdje su ljudi bili „zli i griješili silno protiv JAHVE“.—1.Mojsijeva 12: 1-5; 13: 1-13

Kasnije, Bog obavijesti Abrahama da je njegovo ime Abram promijenjeno, te da će Sodoma i njeni stanovnici biti uništeni zbog svoje zloće. (1.Mojsijeva 18: 17-32) Ubrzo nakon toga, dok je Lot sjedio na vratima Sodome, Bog mu posla dva anđela. Rekoše mu: "mi ćemo zatrti ovo mjesto: vika je na njih pred Jahvom

postala tolika te nas JAHVE posla da ga uništimo." "Kako zora puče, anđeli navale na Lota govoreći: Na noge! Uzmi svoju ženu i svoje dvije kćeri koje su ovdje da ne budeš zatrt kaznom grada!"—1.Mojsijeva 19: 1, 12-15

Lot je oklijevao otići, pa ga anđeli "uzeše za ruku, a tako i njegovu ženu i njegove dvije kćeri i—po smilovanju JAHVINU nad njim—odvedoše ih i ostaviše izvan grada. " Jedan od anđela rekao je: "Ne obaziri se niti se igdje u ravnicima zaustavljaj! Bježi u brdo da ne budeš zatrt!" Međutim Lot je odgovorio: "Ja ne mogu pobjeći u brdo a da me nesreća ne snađe i ne poginem." Lot je tako zatražio da ode u obližnji gradić Soar, i njegova je želja ispunjena. Nakon što je stigao u Soar, Bog je uništio Sodomu i Gomoru, uključujući sve njihove stanovnike. "A Lotova se žena obazre i pretvori se u stup soli."—vss. 16-26

U ovoj lekciji Abraham predstavlja sve one koji održavaju svoju vjernost Bogu i kroz poteškoće i životne kušnje. (Galaćanima 3: 9) Sodoma i Gomora predstavljaju sebičnost, zlo i pokvarenost u ovom „sadašnjem zlom svijetu“, kojeg će Bog uskoro privesti kraju. (2. Petrova 3: 7) Iako su svi stanovnici Sodome i Gomore bili uništeni, u mesijanskom kraljevstvu svi će biti uskrsnuti na zemlji i pružiti će im se mogućnost da se nauče pravednosti, a ako budu poslušni, dat će im se vječni život.—Luka 10: 12

Petar opisuje Lota kao "pravednog čovjeka." (2. Petrova 2: 7, 8) Međutim, Lot je također činio kompromise i napravio neke ozbiljne pogreške kako bi bio materijalno uspješan. Gospodinovi sljedbenici trebali bi biti oprezni da se ne kompromitiraju i ne prihvaćaju popularne stavove i nemoralne standarde koje je palo

čovječanstvo usvojilo. Zauzimanje takvog stava pravednosti moglo bi nas koštati pozitivnog mišljenja i naklonosti ljudi koji nas okružuju, pa čak i zemaljskog „blagostanja“.

Iako je Lot oklijevao napustiti Sodomu, Bog se smilovao. Naš Nebeski Otac također je milostiv prema nama kada činimo pogreške ili ne prihvaćamo njegovu volju na ispravan način. Međutim, moramo mu u molitvi priznati svoje grijehe, zamoliti ga za oprost i nastojati čim vjernije slijediti njegovu pravednost i njegove zapovijedi u našem životu.—Psalmi 103: 9-18

Anina molba

Ključni redak: „*Pođi u miru! A Bog Izraelov neka ti ispuni molitvu kojom si ga molila.*“

1.Samuelova 1: 17

New International Version

Izabrani tekst:

1.Samuelova 1: 9-20

PRIJE VREMENA kada je Izrael imao kraljeve, postojao je čovjek po imenu Elkana koji je imao dvije žene, Peninu i Anu. Penina je imala djecu, dok Ana nije imala nijedno. Svake godine Elkana je vodio svoju obitelj u Šilu kako bi se klanjao i prinosio žrtvu Gospodinu, darujući dio

žrtve svakom članu svoje obitelji. Elkana je dao dvostruku porciju Ani zbog velike ljubavi prema njoj. Penina se, međutim, rugala Ani jer nije imala djece, a ta okrutnost ponavljala se iz godine u godinu, zbog čega je Ana plakala i nije jela. Napokon jedne godine, Ana se tiho molila Bogu i zavjetovala se govoreći: "JAHVE Sebaote! Ako pogledaš na nevolju službenice svoje i spomeneš se mene i ne zaboraviš službenice svoje te dadeš službenici svojoj muško čedo, ja ću ga darovati JAHVI za sve dane njegova života i britva neće prijeći preko glave njegove."—1.Samuelova 1: 1-11

Bog je čuo Aninu molitvu i sljedeće godine rodila je sina te ga nazvala Samuel. (vss. 19, 20) Zavjet koji je dala Bogu, ne dopuštajući britvi da prijeđe preko glave njezina sina, bio je nazirejski zavjet. To je bio „poseban zavjet, zavjet posvećenja JAHVI“. Kao dio ovog zavjeta, osim što se nije šišala kosa, nije se smjelo piti vino, niti se jelo išta od vinove loze. Onaj koji bi

primio ovaj zavjet nije smio biti u dodiru niti s jednim mrtvim tijelom, uključujući i članove uže obitelji.—4.Mojsijeva 6: 1-21

Kroz čitavo vrijeme koje se osoba stavljala pod nazirejski zavjet, ta je osoba bila "posvećena Jahvi". (vs. 8) Vrlo je malo Izraelaca kroz čitav svoj život uzelo nazirejski zavjet. Biblija bilježi samo troje ljudi—Samsona, Samuela i Ivana Krstitelja. (Suci 13: 5; 1. Samuelova 1: 11; Luka 1: 15) Slično tome, posvećeni Gospodinu su tijekom evanđeoskog doba opominjani: "Budi vjeran do smrti."—Otkrivenje 2: 10

Ime Ana znači "milost." Gospodinovi sljedbenici rekoše: "Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao." (Efežanima 2: 8, 9) Ana je živjela molitvenim životom. Molila se kad je bila u nevolji. Molila se i kad je bila zahvalna, kao na primjer kad je predstavila svoje dijete Samuela glavnom svećeniku Eliju.—1. Samuelova 2: 1-10

Pavlovo uvjeravanje glasi: "Ne budite zabrinuti ni za što, nego u svemu—molitvom i prošnjom, sa zahvaljivanjem—očitujte svoje molbe Bogu. I mir Božji koji je iznad svakog razuma čuvat će srca vaša i vaše misli u Kristu Isusu." (Filipljanima 4: 6, 7) Moramo se potpuno nadati i vjerovati Bogu, imati duha radovanja. i neprestano se moliti, moliti se u skladu s njegovim obećanjima. Tako ćemo imati Božji mir i biti u stanju „zahvaliti se u svemu“, kolikogod njegove providnosti dopuštaju.—1.Solunjanima 5: 16-18

Ana je dala veliku žrtvu Bogu. Posvetila je svog sina Samuela da živi nazirejski zavjet potpune posvećenosti Gospodinu, svih dana njegova života. Danas su posvećeni Kristovi sljedbenici također učinili

cjeloživotni zavjet potpune posvećenosti Bogu, uključujući odvajanje od „mrtvih stvari“ ovog sadašnjeg zlog svijeta. Oni, umjesto toga, "zaodjenuti Kristom", razvijaju plodove i milosti Svetoga Duha.—Galaćanima 3: 27; Efežanima 4: 24; Kološanima 3: 10-17

Bog daje manu

Ključni redak: „Kad su Izraelci to vidjeli, pitali su jedan drugoga: Što je to? Jer nisu znali što je.“

2.Mojsijeva 16: 15“

New International Version

Izabrani tekstovi:

2.Mojsijeva 16:1-15

DOK SU IZRAELCI bili u ropstvu u Egiptu, bili su ugnjetavani "prisilnim radom", a Egipćani su "im ogorčavali život teškim radovima: pravljenjem meljte i opeke, različitim poljskim poslovima." (2.Mojsijeva 1: 11-14) Nakon što je Bog čudom

izbavio Izrael iz Egipta, oni su „krenuli iz Elima, i došli u pustinju Sin.” Bog je imao posebnu svrhu i cilj u svom vođenju izvornog Izraela kroz pustoš pustinje. Trebalo ih je naučiti lekcije koje bi ih, ako bi bile usvojene na pravi način, pripremile za ulazak u obećanu zemlju.— 2.Mojsijeva 16: 1; 5, Mojsijeva 8: 2

"Drugoga mjeseca nakon odlaska iz zemlje egipatske", dok su bili u pustinji, Izraelci mrmljahu govoreći: "Oh, da smo pomrli od ruke JAHVINE u zemlji egipatskoj kad smo sjedili kod lonaca s mesom i jeli kruha do mile volje! Izveli ste nas u ovu pustinju da sve ovo mnoštvo gladom pomorite!"—2.Mojsijeva 16: 1-3

Kao robovi u Egiptu, Izraelci zasigurno ne bi imali vremena sjediti oko "lonaca s mesom" niti bi dobivali "svu hranu" koju su željeli. Čini se da su brzo postali nostalgичni za svojim prošlim životom, ukrašavajući ga stvarima koje nikada nisu postojale. Iako

je važno prisjetiti se i pamtiti Božja obećanja i providnosti, može biti opasno žudjeti za prošlim zemaljskim poretom i čeznuti za onim što je "nekad bilo." Ne bismo se trebali pretjerano diviti bivšim, ali nesavršenim, ljudima svijeta kakvog smo nekad poznavali.

Umjesto toga, budimo zahvalni za današnji dan i Božju svakodnevnu dobrotu prema nama. „Što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom, prežem.“ (Filipljanima 3: 13, 14) Umjesto da budemo nostalgичni, budimo sigurni da će Bog, koji je započeo dobro djelo u nama, nastaviti do kraja. (Filipljanima 1: 5, 6) Kroz proroka Izaiju Bog nas upućuje: "Ne spominjite se onog što se zbilo, nit' mislite na ono što je prošlo."—Izaija 43: 18, 19

Budući da im je nedostajala vjera u Boga, Izraelci su mrmljali protiv Mojsija i Arona. Zaboravili su kako ih je njegova providnost sačuvala od kuge u Egiptu i sigurno ih provela kroz Crveno more. Nisu bili u stanju shvatiti da ih Gospodin neće pustiti da umru od gladi u pustinji. Bog je rekao Mojsiju da je "čuo mrmljanje Izraelaca" i da će im navečer dati jesti mesa, a ujutro će se "nasititi kruha."—2.Mojsijeva 16: 11-12

Idućeg je jutra na tlu oko tabora Izraelaca bio „tanak sloj, nešto poput pahuljica, kao da se slána uhvatila po zemlji.” Kada su to Izraelci vidjeli, upitaše: "Što je to?" Mojsije im odgovori: " To je kruh koji vam je JAHVE pribavio za hranu." Izraelci su kruh zvali mana. Svakog jutra svatko je sebi trebao prikupiti onoliko koliko mu treba za taj dan. Šesti dan u tjednu trebali su skupiti dvostruko više, jer se u subotu mana ne bi pojavila.—vss. 13-31

Baš kao što bi Izraelci umrli u pustinji da nisu svaki dan skupljali mannu, tako i svaki Kristov sljedbenik ovisi o Božjoj riječi. Samo ako redovito sudjelujemo—svakodnevno—čitajući i učeći te primjenjujući je u svakodnevnom životu, postat ćemo jaki u vjeri i nastaviti djelo našeg posvećenja.—Psalmi 119: 97-105; Ivan 17: 17

Pobuna Izraelaca

Ključni redak: „Ako nam JAHVE bude dobrostiv, u tu će nas zemlju dovesti i dat će nam je. To je zemlja u kojoj teče med i mlijeko.“

4.Mojsijeva 14: 8

New International Version

Izabrani tekstovi:

4.Mojsijeva 13: 25-33; 14:

1-10

KADA SE IZRAEL približio zemlji koju je Bog obećao njihovim precima, ljudi su došli Mojsiju i rekli: "Pošaljimo pred sobom ljude da izvide zemlju i jave nam o putu kojim ćemo ići i o gradovima u koje ćemo doći." Mojsije se složio i odabrao dvanaest ljudi, "jednog čovjeka iz svakog plemena" Izraela, da izvide i istraže zemlju.—5.Mojsijeva 1: 22, 23

Mojsije je uputio dvanaest uhoda: „Razgledajte zemlju kakva je. Je li narod koji u njoj živi jak ili slab, malobrojan ili mnogobrojan? Kakva je zemlja u kojoj živi: dobra ili loša? Kakvi su gradovi u kojima borave: otvoreni ili utvrđeni? Kakvo je tlo: plodno ili mršavo?“ Također je tražio da ponesu plodova zemlje.—4.Mojsijeva 13: 18-20

Uhode su četrdeset dana izviđali zemlju. U Bibliji se razdoblje od četrdeset dana često smatra razdobljem Gospodinova ispitivanja. (Postanak 7: 12; 1. Samuelova 17: 16; Matej 4: 1, 2) Nakon što su se vratili iz izviđanja, svih dvanaest uhoda izvijestilo je da zemljom "zaista protječe mlijeko i med!" Također su

Mojsiju podarili malo zrelog voća koje su sakupili.—
4.Mojsijeva 13: 25-27

Međutim, deset je uhoda reklo: “Ali je jak narod koji u onoj zemlji živi, gradovi su utvrđeni i vrlo veliki.” Ovo negativno izvješće stvorilo je strah i mrmljanje među Izraelcima. Deset uhoda preuveličalo je svoj izvještaj rekavši: „Ne možemo ići na onaj narod jer je jači od nas. ... Zemlja kroz koju smo prošli da je izvidimo zemlja je što proždire svoje stanovništvo. Sav narod što ga u njoj vidjesmo ljudi su krupna stasa. ... Činilo nam se da smo prema njima kao skakavci.”—
4.Mojsijeva 13: 28, 31-33; 14: 1-3

Deset uhoda pribjegli su čak i laganju kako bi se činilo da postoje nepremostive poteškoće u osvajanju zemlje. Jedna lažna izjava bila je, „gradovi su veliki, i zidine im sežu do nebesa.“ (5.Mojsijeva 1: 28) Druga je bila: „Vidjesmo ondje i divove.“ (4.Mojsijeva 13: 33) Rekli su to iako 1.Mojsijeva 7: 21-23 jasno daje do znanja da su "sva tijela" i "svako biće", uključujući i divove nefile, uništena u poplavi.

Izvještaj deset uhoda natjerao je narod Izraela na pobunu protiv Boga. Mojsije je tada rekao svima koji su vjerovali zlom izvještaju: "Ali, unatoč tome, vi niste imali pouzdanja u JAHVU, Boga svoga, u onoga koji je na putu išao pred vama, u ognju obnoć da vam osvijetli put kojim ćete ići, a obdan u oblaku."—5.Mojsijeva 1: 26, 32, 33

Kaleb i Jošua, jedine uhode čiji je izvještaj bio pouzdan, zadobili su gnjev djece Izraela jer su dali pozitivno svjedočanstvo o zemlji. Na sličan način budući pripadnici crkve u evanđeoskom dobu mogu s vremena na vrijeme zadobiti gnjev nekih ljudi zbog toga što su iz Pisma dali dobro i istinito izvješće o Božjim planovima i

obećanjima. Oni čak mogu zadobiti i nezasluženu kritiku, progon ili klevetu od svoje braće.—Luka 21: 16, 17; Ivan 15: 18-20; 2. Timoteju 3: 12; 1.Petrova 3: 14-17

Bog je mogao čudom dati Izraelcima svu hrabrost potrebnu za ulazak u obećanu zemlju, ali to nije učinio. Umjesto toga, Bog je želio da Izrael razvije vjeru i povjerenje u njega. Nebeski Otac djeluje na isti način prema nama i želi da u svim okolnostima razvijemo punu vjeru i povjerenje u njega.—Izreke 3: 5, 6; Izaija 26: 4; 1.Timoteju 4: 10; Hebrejima 11: 6

Mojsije posreduje za narod

***Ključni redak: „Oprosti
krivnju ovome narodu po
veličini svoga milosrđa,
kao što si vodio ovaj
narod od Egipta dovde.“***

4.Mojsijeva 14: 19

New International Version

Izabrani tekstovi:

4.Mojsijeva 14: 11-20

NAKON PRIPOVIJESTI

Nakon pripovijesti iz prošlotjedne lekcije, čitavo je vijeće Izraela razgovaralo o

kamenovanju Jošue i Kaleba. Tada se Jahvina slava ukazala ljudima i Bog je rekao Mojsiju:

"Dokle će me taj narod prezirati? Dokle mi neće

vjerovati unatoč svim znamenjima što sam ih među njima izvodio? Udarit ću ih pomorom i istrijebiti, a od tebe ću učiniti narod veći i moćniji od njega."

4.Mojsijeva 14: 10-12

Mojsije se založio za narod i rekao Gospodu: "Zato, ako pobiješ ovaj narod kao jednoga čovjeka, narodi koji su čuli glas o tebi reći će: JAHVE je bio nemoćan da dovede ovaj narod u zemlju koju mu je pod zakletvom obećao." Tada je Mojsije sažeo Božji lik, rekavši: "JAHVE je spor na srdžbu, a bogat milosrđem; podnosi opaćinu i prijestup, ali krivca ne ostavlja nekažnjena, nego opaćinu otaca kažnjava." Mojsije je tada izgovorio riječi koje nalazimo u našem ključnom stihu.—vss. 15-19

Bog je Mojsiju odgovorio: „Opraštam po riječi tvojoj.“ Nastavio je, međutim, govoreći: „Ni jedan od ljudi koji su vidjeli slavu moju i znamenja što sam ih

izveo u Egiptu i u pustinji, pa me ipak iskušavali već deset puta ne hoteći poslušati moj glas, neće vidjeti zemlje što sam je pod zakletvom obećao njihovim ocima; nitko od onih koji me preziru neće je vidjeti.“ „Tako ja živ bio, objavljuje JAHVE, [onima koji su vjerovali desetorici uhoda] kako ste na moje uši govorili, tako ću vam i učiniti. U ovoj pustinji popadat će vaša mrtva tijela: svih vas koji ste ubilježeni u bilo koji vaš popis od dvadeset godina pa naprijed, koji ste rogozorili protiv mene.“—vss. 20-23, 28, 29

Bog je tada rekao Izraelu: "Vaši sinovi neka lutaju pustinjom četrdeset godina, neka trpe zbog vaše nevjere dok vam ne ispropadaju tjelesa u ovoj pustinji. Prema broju dana u koje ste istraživali zemlju—dana četrdeset, za svaki dan jednu godinu—ispaštajte svoje opacine četrdeset godina." Zatim, desetorica uhoda koji su dali zao izvještaj, "bijahu pomoreni." (vss. 33, 34, 37) To je jasno pokazalo svim Izraelcima Božju nezadovoljstvo desetoricom uhoda. Sveto pismo nam govori: "Neki se put učini čovjeku prav, a na koncu vodi k smrti." (Izreke 14: 12) Koliko li je to bilo istinito za deset uhoda i njihov klevetnički izvještaj koji je utjecao na Izraelce.

Gospodin je nastavio govoreći: "A slugu svoga Kaleba, jer je u njemu drukčiji duh i jer mi bijaše poslušan, njega ću ja dovesti u zemlju u koju je išao." (4.Mojsijeva 14: 24, *NIV*) Kaleb je zajedno s Joshuom u potpunosti slijedio Gospodina davanjem dobrog izvješća. To su učinili govoreći Izraelcima: "S nama je JAHVE! Ne bojte ih se!" (vs. 9) Dok su gotovo svi ostali Izraelci bili uplašeni i sumnjali, Kaleb i Jošua su više vjerovali u Boga nego u ljudske snage.

Kao i produhovljenim Izraelcima, Bog nam je također dao i ovo jednako važno obećanje da je s nama. "Ne, neću te zapustiti i neću te ostaviti. Zato možemo pouzdano reći: Gospodin mi je pomoćnik, ja ne strahujem." (Hebrejima 13: 5, 6) Neka su nam uvijek u mislima predivna Božja obećanja i potpuna vjera u njega.—Efežanima 6: 10; 2.Timoteju 1:7; 1. Petrova 5: 7
